

عنوان مقاله:

رابطه خودتنظیم گری و نگرش والدین نسبت به ارزشیابی توصیفی با انگیزش تحصیلی دانش آموزان پایه ششم ابتدایی شهر داراب

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی مدیریت، علوم انسانی و رفتاری در ایران و جهان اسلام (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

وجیهه رهبر - کارشناسی ارشد مدیریت آموزشی، گروه مدیریت، واحد داراب، دانشگاه آزاد اسلامی، داراب، ایران

محمدحسن رضایی - استادیار گروه مدیریت آموزشی، واحد داراب، دانشگاه آزاد اسلامی، داراب، ایران

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر رابطه خودتنظیم گری و نگرش والدین نسبت به ارزشیابی توصیفی با انگیزش تحصیلی دانش آموزان بود. روش پژوهش توصیفی از نوع همبستگی و جامعه آماری شامل همه ی دانش آموزان سال ششم دوره ابتدایی و والدین آنها که در سال تحصیلی ۹۹-۹۸ در مدارس شهر داراب مشغول به تحصیل بودند. برای انتخاب نمونه از روش نمونه گیری تصادفی خوشه ای چند مرحله ای استفاده شد. ۲۵۰ نفر از دانش آموزان انتخاب که پرسشنامه های خودتنظیم گری والدین مارتینز پونز (۱۹۹۱)، انگیزش تحصیلی هارتر (۱۹۸۱) و پرسشنامه محقق ساخته نگرش والدین به ارزشیابی توصیفی توسط دانش آموزان و والدین آنها تکمیل گردید. به منظور تحلیل داده ها از همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون چندگانه، استفاده شد که پس از تجزیه و تحلیل داده ها این نتایج بدست آمد. بین خودتنظیم گری والدین و انگیزش تحصیلی دانش آموزان رابطه مثبت و معنی داری وجود دارد. بین نگرش والدین به ارزشیابی توصیفی با انگیزش تحصیلی رابطه مثبت و معنی داری وجود دارد. علاوه بر این یافته ها نشان داد در گام اول نگرش والدین به ارزشیابی توصیفی ۲۰ درصد، در گام دوم تسهیل والدین ۲۵ درصد، در گام سوم تشویق والدین ۲۸ درصد و در گام چهارم پاداش دادن والدین ۳۰ درصد قادر به پیش بینی انگیزش تحصیلی می باشند.

کلمات کلیدی:

ارزشیابی توصیفی، انگیزش تحصیلی، خودتنظیم گری والدین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1926407>

